

Петар Бркић

VII КОНГРЕС САВЕЗА ЛИКОВНИХ

ПЕДАГОГА ЈУГОСЛАВИЈЕ

НАРОДНИ МУЗЕЈ

24-25. фебруар 2001. год.

**РЕФЛЕКСИЈЕ РЕФОРМСКИХ ПРОМЕНА
ЕВРОПСКОГ ОБРАЗОВАЊА НА ПРОГРАМЕ
УМЕТНОСТИ У ШКОЛАМА**

- резиме -

На почетку XXI века концепција образовања у току читавог живота добија велики значај. Она превазилази оквире традиционалног разликовања основног и перманентног образовања. То је изазов који намеће свет, у коме се промене догађају веома брзо. У томе нема ничег новог, јер сваки пут када се човек сусреће са новинама које се јављају, како у његовом личном, тако и у професионалном животу, наглашена је неопходност новог образовања, односно учења.

Промене традиционалног начина живота захтевају од нас да боље упознамо један другог, да боље упознамо свет и промене у њему.

Полазећи од тога, треба изградити нови прилаз који, управо захваљујући сазнању о све већој људској зависности, захтева учење **како живети заједно**.

Брзе промене које су условљене научним напретком у новим облицима економске и друштвене делатности траже селективан приступ у стицању знања, односно **учењу стицања знања**.

Упоредо са учењем, младе треба научити **раду**.

Реалан је страх од постепене дехуманизације света као последице техничког развоја. Проблем, дакле неће више бити толико у томе да се деца припреме за једно одређено друштво, колико да се свакоме подари снага и интелектуална способност да разуме свет који га окружује и у њему се понаша као одговоран и исправан учесник. Зато је неопходно **учење за постојање**.

Дакле, образовање у току целог живота заснива се на четири стуба: **учење за знање, учење за рад, учење за заједнички живот и учење за постојање**.

Треба деци и младима пружити прилику да откривају и експериментишу, на **естетском, уметничком, спортском, културном и друштвеном плану**, као допуну онога што су већ учиниле претходне генерације и њихови савременици.

У школи би уметност морала да има значајније место од оног које тренутно заузима у већини земаља у којима је образовање више утилитаристичко него културолошко.

Брига за развијање **имагинације и креативности** би требало да доведе до повратка културе говора и сазнања која произилазе из искуства деце и одраслих.

Кључне речи: реформа образовања, учење за знање, рад, заједнички живот, постојање, уметност као хуманизација.